

La nostra opció és compartir o retenir? Diumenge XXXI de durant l'any

Dv, 28/10/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXXI de durant l'any. Cicle C.

Barcelona, 30 d'octubre de 2016.

La trobada de Jesús amb el ric Zaqueu és un episodi evangèlic prou conegut i comentat.

Zaqueu és un home ric ben conegut a Jericó. Petit d'estatura però poderós cap dels recaptadors d'impostos que controlen el pas de les mercaderies en una important cruïlla de camins i que està al servei dels romans, els invasors.

No és un home estimat.

La gent el considera un pecador exclòs del poble creient per col·laborar amb l'enemic i per lladre.

Viu explotant els altres. No és fill d'Abraham.

Però aquest home vol veure Jesús.

Ha sentit parlar d'ell però encara no el coneix. No li importa fer el ridícul actuant d'una manera poc concordant amb la seva dignitat de persona important. Com una criatura espavilada corre i s'enfila en un sicòmor. Només busca veure Jesús.

Probablement ni ell mateix sap que està buscant la pau, la veritat i un sentit diferent per a la seva vida.

En arribar Jesús en aquell punt i lloc alça els ulls i veu Zaqueu.

El relat evangèlic suggereix un intercanvi de mirades entre el profeta defensor dels pobres i aquell homenet ric i explotador.

Jesús el crida pel seu nom: "Zaqueu, baixa de seguida. Avui mateix haig d'allotjar-me a casa teva i parlar amb tu."

Jesús vol entrar en el món d'aquest ric.

Zaqueu li obre les portes de casa seva amb alegria.

El deixa entrar en el seu món de diners i poder.

Mentrestant, a Jericó tots critiquen Jesús per haver entrat a casa d'un pecador públic i notori.

Al contacte amb Jesús, Zaqueu canvia. Comença a pensar en els pobres: compartirà amb ells els seus béns.

També es recorda dels que són víctimes dels seus negocis: els retornarà amb escreix el que els ha robat.

Deixa que Jesús introdueixi en la seva vida veritat, justícia i compassió.

Zaqueu se sent tot un altre.

Amb Jesús tot és possible.

Jesús s'alegra.

S'alegra perquè la salvació ha arribat també a aquesta casa poderosa i rica.

Ha vingut al món per això: a buscar i salvar el que estava perdut.

Jesús és sincer: les vides dels que són esclaus del diner són vides perdudes:

-vides sense veritat

-sense justícia

-sense compassió envers els que pateixen.

Però Jesús també estima els rics. No vol que cap d'ells es perdi.

Qualsevol ric que el deixi entrar en el seu món experimentarà la seva força salvadora.

Nosaltres no ho som, de rics, però també necessitem la seva energia salvadora.

Posem-nos a les seves mans.

I, què vol dir posar-se a les mans de Jesús?

Vol dir saber i voler compartir el poc o el molt que tinguem.

Mireu: quan la fe toca

-la butxaca

-la caixa forta

-el compte bancari

aleshores comença la conversió

aleshores comença el canvi

aleshores comença la millora real de la persona concreta: tu, jo o uns altres.

És a dir: la Salvació de la que parla Jesús no és un assumpte de religió. És un assumpte de diners.

M'explico: Això és així, no perquè la religió no importi -la religió importa- sinó perquè el diner és l'indicador més clar de què la religió es pren i es viu seriosament.

Quan canvia Zaqueu?

Quan es converteix?

Quan decideix compartir el que té i retornar el que ha robat.

I nosaltres,

què decidim fer avui?

quina serà la nostra opció?

-serà compartir?

-o serà retenir egoïstament?